

ærede Forslagsstiller, der sidder lige over for mig (Thorup), har allerebe i sin Udtalelse berigtiget en Feiltagelse, som er indløbet for Forslagsstillerne ved Affattelsen af det første Vædringsforslag, idet det naturligtvis ikke kan være deres Hensigt at overlade til Klageren alene, som kun er en af de Interesserede, at bestemme, hvorvidt man vil lade Sagen afgjøre af en Minoritet i Sogneraadet, der i sin Helhed ikke kan behandle Sagen paa Grund af Inhabilitet. Ved en Vædring i denne Retning vilde Vanskeligheden jo for saavidt være hævet. Det vil jo i det Hele hero paa de Interesserede, hvor Mange eller hvor Faa og hvem de ville have til at afgjøre deres Mellemværende med Hensyn til et saadant Spørgsmaal. De Vedkommende kunne jo ganske frit overlade til en enkelt Mand eller Flere at afgjøre Sagen; men hvad der er forekommet mig afgjørende i dette Tilfælde, er, at jeg ikke ser rettere, end at hvis dette Vædringsforslag vedtages, vil det, naar man sammenholder Vædringsforslaget med § 1 i Loven af 1865, staa i de Interesseredes Magt at paalægge et eller to af et Sogneraadets Medlemmer — thi Minoriteten kan blive meget lille — at behandle en saadan Sag og afgive Kjendelse, Noget, jeg tror vilde være haardt, da det kunde være overmaade bebyrdende for et eller to enkelte Medlemmer at paatage sig en saadan Sag og det Ansvar, som dermed vilde være forbundet. Det tror jeg vilde være urigtigt, og af den Grund vil jeg ikke kunne tilraade at tiltræde Vædringsforslaget. I sig selv er det heller ikke ønskeligt, om den Minoritet, der kom til at behandle Sagen, blev alifor lille, og det ses, at den kan vinde ind til et Minimum, til en Enkelt. — Med Hensyn til den første Del af Vædringsforslaget Nr. 2, hvortil det stillede Undervædringsforslag slutter sig, skal jeg bemærke, at jeg ikke ser, at der er nogen Grund til i dette Tilfælde at afsjige fra, hvad der i vor Lovgivning iøvrigt har været en Grundsetning, at, naar der er Tale om civile Rettigheder, om Folks Eiendomsrettigheder, saa ere de berettigede til at forlange en særlig Tilfælgelse. Det er Tilfældet paa alle lignende Omraader, og det er mig ikke bekendt, at der er noget af den Slags Omraader, hvor det ikke er Tilfældet. Det er ganske vist, som det af den ærede første Tale blev anført ved Sagens første Behandling, at Indtælbelser til Deltagelse i Valg til kommunale eller andre Bestillinger ske ved Kirkestævne eller paa anden i Kommunen brugelig Maade, men foruden at det i Almindelighed er forub bekendt i en Kommune, naar saadanne Valg ville foregaa, maa det tillige bemærkes, at der i sidstnævnte Tilfælde ikke er Spørgsmaal om Nogens Eiendomsret. Det er vel saa, at den Paagjældende kan komme til at faa en Uvøvelsen af en borgerlig Ret, men Sagen angaar ikke hans Formueomstændigheder. Hvor derimod dette er Tilfældet, er Grundsetningen i vor Lovgivning den,

at den Paagjældende, hvis Interesse skal forhandles, er berettiget til at forlange en særlig Indtælbelse. Det vil ogsaa ses at være Tilfældet paa beslægtede Omraader. Det er saaledes bestemt i Forordningen af 29de Juli 1846 § 41 om skadelig Vands Afledning, at paa Klagerens Foranstaltning skulle de paagjældende Interesserede indtælbendes ved Stævning. Ogsaa i Segnsloven af 6te Marts 1869 er det bestemt i § 15, at den, der har bestemt Synet, skal ved Stævningsmænd besjorge de Paagjældende indtælbte til at overvære Mødet. — Med Hensyn til Forelæggelsen af Statte-ligninger, som ganske vist angaa Formuesforhold, er der den Bestemmelse, at Fremlæggelsen bliver forkyndt ved Kirkestævne eller paa anden brugelig Maade, men derved er at bemærke, at den foregaar til en bestemt Tid af Aaret. Enhver veed, at den sker i Slutningen af Aaret, og der behøves altsaa ikke en saa bestemt Indtælbelse, som i dette Forhold, hvor man jo ikke kan vide, naar en enkelt Klager vil foranlebigge en Sag af denne Bestaffenhed tagen under Behandling. — Jeg kan derfor paa ingen Maade anse det for rigtigt eller tilraadeligt i dette Tilfælde at instituere et Princip, som paa dette Omraade vilde være ganske nyt, og saa meget mindre som det ses af Loven 14de April 1865 § 2, at, hvis den, der er lovlig varflet, ikke kommer tilstede, taber han sin Ret, idet han betragtes som den, der ikke har haft Indsigelser at fremsætte imod, hvad der foretages. Man kan jo nu tænke sig, at den, der bor langt borte, kan være i Uvidenhed om, at en saadan Forhandling skal foretages, i hvilket Tilfælde det vilde være overmaade beklageligt, om han skulde tabe sin Ret. Af denne Grund kan jeg ikke paa nogen Maade tilraade at tiltræde dette Vædringsforslag, som iøvrigt ogsaa lider af andre mindre Mangler, som dog kunne rettes ved 3de Behandling. Naar det saaledes hedder i Vædringsforslaget: Naar Istandsaetelsen og Vedligeholdelsen af en Veie af Amtmanden er afgioen o. s. v." da er det jo ikke korrekt; thi der kan naturligtvis ikke være Tale om, at Amtmanden bestemmer Istandsaetelsen eller Vedligeholdelsen af en Veie. Dernæst tales der i 4de Linie om „Sogne- eller Byraadet i de tilstødende Kommuner“. Hertil skal jeg bemærke, at der maa ganske vist være Tale om en tilstødende Kommune, men der vil aldrig kunne være Spørgsmaal om et Byraad i en af disse tilstødende Kommuner. Fremdeles staa der, at Besjendtgjørelsen skal ske paa Sogneraadets Foranstaltning. Det er ogsaa udenfor de Regler, der ere vedtagne med Hensyn til Besjendtgjørelsen af det Slags Sager, idet den ikke skal ske af de kommunale Autoriteter, men efter at være paategnede af disse sendes til Klageren for at han at besjorges forkyndt ved Stævningsmænd for de Paagjældende, en Fremgangsmaade, der engang er fastslaaet, og som jeg heller ikke ser, at der er nogen som helst Grund til at fravige i dette Til-